

LUCIDA INTERVALLA

Νὰ μοῦ βαραίνει ἔτσι ἡ καρδιά χωρὶς αἰτία,
 Νὰ δένεται ὅλο τὸ εἶναι μου μὲ μιὰν ἀνησυχία,
 Μὲ μιὰν ἀγκοῦσα ὄλ' ἡ ψυχὴ μου, (τί νὰ πῶ ;)
 Καὶ νὰ γυρίζω σὰν τὴν ἄδικη κατάρα,
 Χωρὶς καμμιάν αἰτία, χωρὶς σκοπό,
 Κι ὁ νοῦς μου νᾶναι μέσ' σὲ μιὰν ἀντάρα.

Καὶ νὰ ρωτῶ τάχατες ναί, τάχατες ὄχι,
 Νὰ σφίγγομαι κάθε φορὰ μ' ἓνα ἄλλο βρόχι,
 Κι ἀνανταπόκριτος καὶ πάλε νὰ ξεχνῶ,
 Καὶ τορινὰ μαζὶ καὶ περασμένα,
 Καὶ σὰν ἀπὸ ἓνα βύθος νὰ ξυπνῶ,
 Γιὰ νὰ ξαναθυθίσω σὲ ἄλλο ἓνα.

Τέτοια ἡ ζωὴ μου ἀλήθεια, τελευταία.
 Καὶ σὰ νὰ κατεβαίνει μιὰν ἀλλαία,
 Ξάφνω μπροστά μου μαύρη, νὰ ρωτῶ,
 Τί νὰ συμβαίνει ἀκόμα γύρωθε μου;
 Τέτοιας ζωῆς τὸ βάρος νὰ βαστῶ,
 Καὶ τὴν ἀνάντια δυστυχία της, ὦ Θεέ μου!

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ